

вимоги до номерного фонду та послуг харчування, необхідні умови щодо організації заходів та дозвілля, визначають якість та онлайн-активність.

Звичайно, що сьогодні майже всі готельні та ресторани підприємства використовують електронні системи управління, що дає можливість на відстані спілкуватися з клієнтом, надавати повну інформацію про себе та мати зворотний зв'язок, а також надавати додаткові послуги згідно потреб споживачів.

Таким чином, сучасний ринок індустрії гостинності має великий потенціал та численні інноваційні можливості для його розвитку в наступний посткризовий та постпандемічний періоди з врахуванням запитів клієнтів та освоєння нових туристичних дестинацій.

Перелік використаних джерел:

1. Домітряк Д.І., Королюк С.Р., Малюта Л.Я. Інноваційний формат туристичного продукту в готельному бізнесі. Розвиток туристичної галузі та індустрії гостинності: проблеми, перспективи, конкурентоздатність: *I Міжнародна конференція здобувачів та молодих вчених тези доповідей*, Дніпро, 2021. С.272-273.

2. Галасюк С.С., Демянчук К.Ф. Категоризація готелів України в контексті європейського досвіду. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Вип.32. 2018. С.64-68.

УДК 330

Зазуляк Оксана

начальниця відділу економічного розвитку, інвестицій та державних закупівель
Великобerezовицької селищної ради
м. Тернопіль, Україна

Науковий керівник: Панухник Олена

докторка економічних наук, професорка
завідувачка кафедри економіки та фінансів
Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя
м. Тернопіль, Україна

Oksana Zazulyak

Head of the Department of Economic development, Investments and Public procurement
Velykoberezovytsia village Council
Ternopil, Ukraine

Scientific supervisor: Olena Panukhnyk

Doctor of Sciences (Economics), Professor
Head of the Department of Economics and Finance
Ternopil Ivan Puluj National Technical University
Ternopil, Ukraine

РОЛЬ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ У РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД THE ROLE OF STRATEGIC PLANNING IN DEVELOPMENT TERRITORIAL COMMUNITIES

Стратегічне планування в сучасних умовах є невід'ємним елементом муніципального менеджменту, про доцільність запровадження якого в Україні свідчить вдала практика використання даного інструменту в розвинених країнах [1, С. 13].

Стратегічне планування – це системна технологія обґрунтування та ухвалення найважливіших рішень щодо місцевого розвитку, визначення бажаного майбутнього стану території та способу його досягнення, що базується на ситуаційному аналізі зовнішнього оточення території та її внутрішнього потенціалу і полягає у формуванні узгоджених з територіальною громадою дій, на реалізації яких концентруються зусилля, ресурси основних суб'єктів місцевого розвитку [2, С. 61].

Упродовж I етапу реформи децентралізації (2014-2019 роки) почався процес планування у новостворених об'єднаних територіальних громадах. Спочатку це були однорічні Програми соціально-економічного та культурного розвитку. Та гострою необхідністю постало питання планування на середньо та довгострокову перспективу для забезпечення економічного розвитку не лише територіальної громади, окремого регіону, але й держави в цілому.

Базовим документом щодо процесу стратегічного планування регіонального розвитку в Україні був Закон України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України», суть якого полягала у впорядкуванні цілісної системи прогнозних і програмних документів соціально-економічного розвитку України, окремих адміністративно-територіальних одиниць і галузей економіки. Прийняття Закону України «Про стимулювання розвитку регіонів» від 8.09.2005 р. № 2850-IV. Ще одним важливим документом було розпорядження КМУ №504-р від 4.10.2006 р. Зокрема, у ньому регламентовано розробку на довгостроковий період (до 5 років) проектів Стратегії економічного та соціального розвитку України; Державної стратегії регіонального розвитку; регіональних стратегій; стратегій розвитку галузей економіки (сфер діяльності). Це дало поштовх до розроблення та затвердження Державної стратегії регіонального розвитку України на період до 2015 р., а пізніше до 2020 р. [3, С.16].

Для розвитку будь-якої територіальної громади визначальним є розробка стратегії. Стратегією є специфічний результат управлінської діяльності, який являє собою обґрунтування вибору напряму розвитку територіальної громади або країни, регіону, організації, сектору публічної сфери, а також підприємства, що базується на аналізі внутрішніх їх можливостей та середовища, у якому вони діють задля збереження стану, який є зараз, або його зміни для того, щоб досягти окреслених цілей [4, С. 191]

На нашу думку, процес стратегічного планування складається з трьох етапів:

Рис.1 Послідовність етапів стратегічного планування [розроблено автором самостійно]

Вдаючись до планування, намагаються встановити основні напрями діяльності, які забезпечать єдність цілей для всіх жителів муніципального утворення. У більш загальному вигляді стратегічне планування – систематизований процес, за допомогою якого планується та прогнозується діяльність на майбутнє [5, С. 11].

В Україні особливого значення набуває комплексний територіальний підхід, на основі якого має здійснюватися реалізація державної регіональної політики, та який передбачає, що територія має характеризуватися певними особливостями (просторовими,

соціально-економічними та екологічними). Це зазначено у Державній стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки [6].

Стратегічне планування і, як результат, стратегія розвитку – це свосвідна дорожня карта розвитку територіальної громади, яка базується на аналізі теперішнього соціально-економічного стану громади, опитування жителів і бізнесу та SWOT-аналізі; визначає стратегічні, операційні цілі, завдання та проекти, через які буде досягнуто стратегічне бачення (візія) територіальної громади у майбутньому.

Першочерговими завданнями нової регіональної політики є прискорення економічного зростання регіонів, підвищення їх конкурентоспроможності на основі ефективного використання внутрішнього потенціалу, створення нових робочих місць, покращення зайнятості населення, створення умов для повернення на батьківщину трудових мігрантів. Саме це може дати швидке та стійке зростання рівня якості життя людини незалежно від того, де вона народилася, де проживає зараз і де буде проживати у майбутньому [6, С. 2].

Перелік використаних джерел:

1. Берданова О. В., Вакуленко В. М., Валентюк І. В., Ткачук А. Ф. Стратегічне планування розвитку об'єднаної територіальної громади: навч. посіб. К. 2017. 121 с.
2. Берданова О. В., Вакуленко В. М., Тертичка В. М. Стратегічне планування: навч. посіб. Л.: ЗУКЦ, 2008. 138 с.
3. Попадинець Н. М. Роль стратегічного планування в економічному розвитку регіону. Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. 2017 . Випуск 6. с. 16-19. URL: [http://ird.gov.ua/sep/sep20176\(128\)/sep20176\(128\)_016_PopadynetsN.pdf](http://ird.gov.ua/sep/sep20176(128)/sep20176(128)_016_PopadynetsN.pdf)
4. Романюк С. А. Теорія та практика стратегічного управління: монографія. Київ : НАДУ, 2019. 232 с.
5. Сментина Н. В., Фіалковська А. А. Стратегічне планування місцевого розвитку: навч. посіб. К.: ФОП Гуляєва В.М., 2019. 244 с.
6. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 5 серп. 2020 р. № 695. Офіц. вісн. України. 2020.

УДК 348:147

Когут Тетяна

к. п. н., заступник директора з навчально-методичної роботи
Тернопільський фаховий коледж харчових технологій і торгівлі
м. Тернопіль, Україні

Tetiana Kohut

candidate of Pedagogical Sciences

Deputy Director for Educational and Methodological Work
Ternopil Professional College of Food Technology and Trade
Ternopil, Ukraine

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ФАХІВЦІВ MODERN APPROACHES OF TEACHING FOREIGN LANGUAGE FOR PROFESSIONAL PURPOSES FOR CREATING PROFESSIONAL COMPETENCES

Сучасний розвиток міжнародних ділових контактів та розширення міжнародного співробітництва в різних сферах діяльності приводять до необхідності володіння іноземною мовою як засобом міжкультурного спілкування спеціалістів будь-якої професії на основі характерних особливостей спеціальності. Навчання студентів іноземної мови за професійним спрямуванням базується перш за все на врахуванні професійних потреб майбутніх фахівців.